

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΟΙΧΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η σταδιακή άρση των περιοριστικών μέτρων, μάς εισάγει στη μετά-covid καπιταλιστική κανονικότητα και η επέκταση των σφαιρών της κερδοφορίας για το κεφάλαιο, επεκτείνεται σε όλο το φάσμα της καθημερινής μας ζωής. Βλέπουμε έτσι -με την επίκληση του έκτακτου των μέτρων για επανεκκίνηση της οικονομίας- να ανοίγεται ένας νέος κύκλος περιφράξεων και καταστολής στους ελάχιστους αστικούς χώρους πρασίνου και τις πλατείες που απομένουν στα κέντρα των πόλεων.

Στην Αγία Παρασκευή στην πάνω πλατεία, στην Κυψέλη στην πλατεία Αγίου Γεωργίου και στην πλατεία Καλλιθέας στη Θεσσαλονίκη, χημικά, ξύλο και συλλήψεις ήρθαν για να επιβάλλουν άδειες πλατείες. Ωστόσο, η παραμονή του κόσμου σε αυτές αλλά και οι πολυάριθμες πορείες, μοτοπορείες και συγκεντρώσεις που ακολούθησαν αναδεικνύουν και αποδεικνύουν τη σημασία των ανοιχτών χώρων στην πόλη του σήμερα. Σε κάθε κουβέντα, σε κάθε παρέα υπάρχει η επιθυμία να συνεχίσουμε να βρισκόμαστε και να κοινωνικοποιούμαστε στις πλατείες. Σε αυτές, ο κόσμος συνυπάρχει, παίζει, πίνει, δημιουργεί ή ακούει μουσικές, συζητά, έξω από την αυστηρή διαμεσολάβηση του εμπορεύματος. Οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη της κοινωνικοποίησης και δεν διστάζουν να την υπερασπιστούν. Να τρέξουν, να κουβεντιάσουν, να παίξουν, να φλερτάρουν, να λιαστούν, να βαρεθούν, εν τέλει να συναντηθούν και μάλιστα έξω από την καθημερινότητα των διαμερισμάτων, των μαγαζιών και της διαμεσολάβησης.

Η σημασία των χώρων αυτών ως ζωτικών χώρων κοινωνικοποίησης, συνεύρεσης και περιορισμού του κρατικού ελέγχου, έγινε φανερό εν μέσω περιόδου εγκλεισμού σε ένα μεγαλύτερο φάσμα κόσμου από αυτό που συνήθως τους οικειοποιείται. Αποτελούν

όμως διαχρονικά τους τόπους συνάντησης, ψυχαγωγίας ή ακόμα στέγης και ασφαλέστερης ύπαρξης για τους περιθωριοποιημένους, τους μετανάστες/ριες, όσες και όσους περισσεύουν από τα πολυτελή διαμερίσματα με τα εκτάρια κήπων στις γειτονιές των πλουσίων. Οι από τα κάτω, όσες και όσοι δεν μπορούν να πληρώσουν το ποτό όσο το ένα τρίτο ενός μεροκάματου, όσες δε γουστάρουν μαγαζιά ή απλά κάτοικοι, γείτονες των πυκνοκατοικημένων περιοχών των μεγαλουπόλεων που αντιλαμβάνονται την ανάγκη διαφύλαξης της ανοιχτότητας αυτών των χώρων αποτελούν πολλές φορές ανάχωμα και δημιουργούν παραδείγματα αγώνα ενάντια στην επέλαση του κεφαλαίου.

Στο παρελθόν έχουμε αντιμετωπίσει πολλές φορές την καταπάτηση πλατειών και πάρκων από το κεφάλαιο, συνθήκη η οποία αποτέλεσε ευκαιρία για την επέκταση των ανοιχτών χώρων μέσα από αγώνες. Το πάρκο Κύπρου και ο αγώνας ενάντια στη μετατροπή του σε παρκινγκ το 2009, ο αντίστοιχος αγώνας στον ανοιχτό χώρο της οδού Ναυαρίνου στα Εξάρχεια και η μετατροπή του σε χώρο πρασίνου και μέρος συνάντησης του κόσμου της γειτονιάς την ίδια χρονιά, οι κινητοποιήσεις των κατοίκων του κέντρου, των γειτόνων, αλλά και αλληλέγγυων ενάντια στα σχέδια περίφραξης στο λόφο του Φιλοπάππου, η δράση του κατειλημμένου χώρου του Αγρού εντός του πάρκου Τρίτη, οι αγώνες ενάντια στην επένδυση στο Ελληνικό και τα επενδυτικά πλάνα της COSCO στον Πειραιά, οι κινητοποιήσεις από φοιτητές στις επαναλαμβανόμενες προσπάθειες λοκαρίσματος των πανεπιστημίων στο όνομα της καταπολέμησης της παραβατικότητας, στέκονται ως ανάχωμα μέχρι σήμερα, στις επαναλαμβανόμενες προσπάθειες περίφραξης, ελέγχου ή επιβολής αντιτίμου από το κράτος στους ελάχιστους ανοιχτούς χώρους εντός της πόλης.

Από καταβολής των πόλεων, αλλά κυρίως τα τελευταία χρόνια, το κεφάλαιο γλυκοκοιτάζει τους ανοιχτούς χώρους και με άξονα την ανάπτυξη το κράτος τους κλείνει το μάτι. Ταυτόχρονα η κρατική πρωτοδότηση της εξατομίκευσης υπό τη δικαιολογία του ιού επιχειρεί να εγκαθιδρύσει μια κοινωνία αποξένωσης, απομακρυσμένης κατανάλωσης και βρίσκει ευκαιρία να κάμψει τους τόπους των αντιστάσεών μας, κάνοντας το «συλλογικό» να εκλείψει. Τραπεζοκαθίσματα πληθαίνουν, παγκάκια ξηλώνονται και μεγάλοι ανοιχτοί χώροι παραδίδονται ή πωλούνται σε εταιρίες εκμετάλλευσης που σκοπό έχουν την κερδοφορία τους και τίποτα άλλο. Στο σήμερα, λόγω του lockdown, πρωθυπουργός, δήμαρχοι και λοιποί γλείφτες του κεφαλαίου διαβεβαιώνουν κάθε λογής μαγαζάτορες, ότι μπορούν να επεκταθούν στο δημόσιο χώρο δίχως επιβάρυνση, με κάθε δυνατή διευκόλυνση, δείχνοντας ξεκάθαρα το όραμα των αφεντικών για τους δημόσιους χώρους. Ακόμα και πριν την επίθεση στους θαμώνες στην Αγία Παρασκευή, ο δήμαρχος είχε ήδη δηλώσει ότι επιθυμεί να φύγει ο κόσμος από την πλατεία. Έπειτα, συνέχισε να σκούζει περί ναρκωτικών και συνωστισμό στην πλατεία. Ο Δήμαρχος Αθηνών, της γνωστής οικογενείας, επτασφράγισε τα παραπάνω, κάνοντας τον φωτισμό του (νέου) σιντριβανιού της πλατείας Ομόνοιας με πλήθος κόσμου να βγάζει σέλφι -σε μικρές αποστάσεις- και εκείνος περιχαρής να συμμετέχει στο πανηγυράκι ενώ λίγες μέρες πριν ΜΑΤ και ΔΕΛΤΑ ξυλοφόρτωναν και συλλάμβαναν κόσμο σε Αγία Παρασκευή, Κυψέλη και Θεσσαλονίκη. Οι πλατείες, οι πεζόδρομοι, τα πεζοδρόμια γέμισαν με τραπεζοκαθίσματα, επιτρέποντας αυτή τη φορά το συνωστισμό, απλά αυτόν που έχει απολέσει κάθε επικίνδυνο για τις περιφράξεις χαρακτηριστικό - και έχει κρατική βούλα.

Μπάσοι ή θέαμα, κατανάλωση ή καταστολή, το σίγουρο είναι ότι οι όροι της επίθεσης πραγματοποιούνται με όρους ταξικούς, όρους αποκλεισμού, όρους ελέγχου και διαχείρισης των από τα κάτω. Καθ' όλη τη διάρκεια της καραντίνας γίνεται μια διαρκής προσπάθεια από το κράτος, να μετακυληθεί η ευθύνη σε επίπεδο ατομικό. Με αυτό το πρόσχημα ορίστηκε το σύνολο των κινήσεων που ο κόσμος επιτρέπεται να κάνει (από το πόσα δευτερόλεπτα θα πλένουμε τα χέρια μας ως το πόσα βήματα μακριά από το σπίτι θα κάνουμε), αποσιωπώντας την ευθύνη του κράτους. Στα εργοστάσια, στις φυλακές, στα κέντρα κράτησης και στα μέσα μεταφοράς η μεταδοτικότητα του ιού εξαλείφθηκε με "κρατική εντολή".

Το μέλλον διαγράφεται δυσοίωνο, οριακά δυσοπικό, όπου ακόμα και η αναψυχή θα μπει σε κουτάκια πλήρως ορισμένα από το κράτος και περισσότερο διαμεσολαβημένα από το εμπόρευμα. Στο βωμό της κατανάλωσης, από εδώ και μπρος οι πλατείες και οι δημόσιοι χώροι δεν είναι ένα επικίνδυνο μέρος συνωστισμού και μεταδοτικότητας αλλά η λύση για τα μαγαζιά και τα αφεντικά τους να συνεχίσουν να πλουτίζουν. Οφείλουμε να σταθούμε απέναντι σε αυτό και να περιφρουρήσουμε τον ανοιχτό και ελεύθερο χαρακτήρα των δημόσιων χώρων. Γιατί οι δημόσιοι χώροι δεν ανήκουν στο κράτος, το κεφάλαιο και τα τσιράκια τους αλλά σε όσους τους χρησιμοποιούν και υπερασπίζονται την συνάντηση των ανθρώπων και την αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων.

**Να δομήσουμε μια
πραγματικότητα
πολυμορφίας, αυτοοργάνωσης
και αγώνα**

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥΣ

Αναρχική ομάδα Σάλβο
a_salvo@riseup.net